

[Bertel Dahlgaard.]

bredt, og som netop hørte til de mest foragtelige. Jeg har i disse Aar ofte haft Lejlighed til at iagttage, hvordan danske Statsborgere, naar de danske Myndigheder maa ske efter langvarige eller besværlige Forhandlinger havde faaet Eksportkvanta og Priser aftalt med Tyskerne, da bag om Myndighederne søgte at faa Tyskerne til at gennemtvinge større Eksportkvanta og højere Priser. Jeg maa sige, at jeg dengang ofte med Længsel saa hen mod den Dag, da en saa oplagt forræderisk Handling mod Fædrelandet, medens det var værgeløst, kunde straffes efter Fortjeneste, og jeg tror, at netop denne bestemte Art af Handlinger burde angives mere konkret i Lovgivningen.

I Bemærkningerne til Straffelovstillægget af 1. Juni bruger den højtærede Justitsminister et udmærket Udtryk for, hvor man bør ramme haardt, nemlig som der staar, hvor Handlingerne „var af en saadan Karakter, at det maatte staa alle klart, at den overvejende Del af den danske Befolkning ansaa dem for at være i høj Grad strafværdige“. Det er netop denne Maalestok, man maa anlægge, naar man skal gaa til det betænkelige at give Straffebestemmelser tilbagevirkende Kraft. Der kan ikke være Tvivl om, at de konkrete Handlinger, jeg her har henvist til, omfattes af denne Karakteristik, men jeg maa desværre sige, at jeg tror, det er mere tvivlsomt, om andre Tilfælde, der maaske vil blive ramt af denne Lovs Bestemmelser, falder ind under Karakteristikken.

Den højtærede Justitsminister er jo sikkert enig med mig i, at netop ved Bedømmelsen af Handlinger under Besættelsestiden maa der tages Hensyn til de Omstændigheder og den Stilling for Landet, der forelaa, da Handlingen blev foretaget, saa der er Sikkerhed for i hvert Tilfælde, at Folk, som har handlet efter offentlige Myndigheders Tilskyndelse eller med offentlige Myndigheders Billigelse, ikke bliver Genstand for Strafforfølgning.

De Bemærkninger, jeg her har tilladt mig at gøre, er Udtryk for de Synspunkter, der næres inden for mit Parti: at vi er ivrige efter at bistaa den højtærede Justitsminister i Arbejdet for, at enhver, der i disse Aar har gjort sig skyldig i foragtelige Handlinger i Forhold til Tyskerne, rammes af den Straf, disse Handlinger fortjener, men at vi ogsaa er ivrige efter at sikre, at ingen uskyldig rammes. Ved Behandlingen af Straffelovstillægget af 1. Juni havde jeg under Folketingets Samarbejde med den

højtærede Justitsminister en behagelig Fornemmelse af, at den højtærede Minister meget stærkt følte det Ansvar, der i disse Sager hvilede paa ham, ikke blot, som naturligt er, i Forhold til Modstandsbevægelsen, men ogsaa over for Rigsdagen, og jeg kan for saa vidt godt sige, ogsaa over for Historien. Jeg haaber, at jeg ogsaa under Behandlingen af dette Lovforslag maa bevare denne Fornemmelse, men jeg skal ikke nægte, at Udtalelser af den højtærede Justitsminister for en halv Snes Dage siden i Forbindelse med Kritikken af en afsagt Dom, hvor det i Virkeligheden drejede sig om Domstolens frie Stilling, berørte mig pinligt.

Jeg har endnu kun een Bemærkning at gøre. Under Behandlingen af Straffelovstillægget rejste jeg Spørgsmaalet om, hvad der kan gøres for at give dem Oprejsning, som under de foretagne Arrestationer uden Grund blev interneret. I Udvalgets Betænkning udtaltes det derefter med Ministerens Billigelse, at Ministeren lovede at overveje Formerne for en saadan nødvendig Oprejsning. Jeg vil nu gerne spørge den højtærede Minister, om han er kommet til Ende med sine Overvejelser. Der er nu netop over for Offentligheden fremdraget Eksempler paa, hvorledes Personer, der blev interneret ved Fejltagelse, somme Tider paa Grund af Navneforveksling, har faaet Erhverv og Forretning ødelagt paa Grund af den Mistanke, der opstod som Følge af Interneringen. Det forekommer mig, at jo mere man ønsker at ramme de virkelig skyldige, des stærkere maa man føle Statens Forpligtelse til at rense deres Navne, som er uskyldige.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til videre Behandling, idet jeg for min Del er klar over, at hvis den højtærede Minister ikke nu kan fremkomme med Forslaget til den tredje Værnemagerlov, saa maa dette Forslag her selvfølgelig behandles meget hurtigt.

Alvida Larsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne give vor Tilslutning til dette Lovforslags velvillige Behandling og Vedtagelse. Forslaget svarer maaske ikke fuldt ud til de Forventninger, som man har stillet til det, men vi er dog af den Mening, at det skaber en lovmæssig Mulighed for en nogenlunde tilfredsstillende Løsning af et Spørgsmaal, som vel nok er en af Regeringens Hovedopgaver, nemlig Afstraffelse af Værnemagere. I visse Sager af anden Art har der i den sidste Tid fundet Afgørelser Sted, som en stor Del af Befolkningen ikke har kunnet forstaa, og det maa da være Spørgs-